

Martin Jaroš

MARTIN MICHEK

O ŽIVOT

RALLYE MEZI NEBEM A ZEMÍ

xyz

Martin Michek

O život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Martin Jaroš
Martin Michek: O život – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Martin Jaroš
Martin Michek

O život

Rallye mezi nebem a zemí

xyz

BIG
SHOCK
RACING

Úvod

Ptáte se, kde a jak se Martin Michek, malý kluk z Českých Budějovic, vyklubal? Jak se dostal k motorkám? Jak si vysnil svou pyramidu? Kde a jak přičichl k motokrosu, aby pak reprezentoval Českou republiku na všech těch mistrovstvích napříč naší planetou?

Kdybyste to náhodou nevěděli, tak Martin Michek je dvojnásobný vicemistr světa v motokrosu, je čtyřnásobný mistr Evropy, osmnáctinásobný mistr České republiky a světový šampion v soutěžích BAJA. A k tomu všemu je vítězem další spousty závodů v motokrosu.

Třešničkou na dortu je neskutečné historické desáté místo na slavném Dakaru 2021.

V současné době je právě Dakar pro Martina takovou špičkou jeho pyramid v hlavě, vrcholem jeho veleúspěšné kariéry.

***Prozradím na sebe, jak si stavím
ze splněných snů svou vlastní pyramidu
hodnot a štěstí.***

Vůně benzínu – začátky

Jako malej myšák jsem byl drak. Už od narození! Aby taky ne, když jsem se podle čínského kalendáře ve znamení draka narodil. Vůně benzínu ke mně pronikala a já si ji zamiloval už od odrážedla. Drala se ke mně všemi póry a lezla mi pod kůži. Byl jsem jí doslova omámený. Po porodu, když jsem se poprvé nadechl, tak i v tom prvním nadechnutí musela být špetička té třaskavé tekutiny, které říkáme benzín, protože jinak to snad ani není možný.

Když jsem pak poprvé spatřil svět a jak šel čas, když jsem udělal své první krůčky, to už byly tou podmanivou vůní provoněny všechny moje trika, kalhoty, ponožky i dupačky a pleny.

Rodině, do které jsem se narodil, totiž místo krve v žilách koloval benzín.

Táta i můj o osm let starší brácha Radovan byli oba dva motorkami doslova posedlí. Není tak divu, že i já jsem chtěl být stejný jako oni a toužil jsem jít v jejich stopách.

Jelikož jsme trávili společně hodně času v garáži a na tréninku a motorka se záhy stala mojí modlou, znamenala pro mne už tenkrát vrcholek mojí malé pyramidy...

I já chtěl mít svou mini motorku, i já jsem moc toužil jezdit na krosce, tak jako táta i brácha. I já chtěl!

A tak se stalo. Ani jsem si neuvědomil kdy a stal jsem se jaksi zcela přirozeně součástí rodinného motorkářského klanu. Narodil jsem se do něj, tak mi to bylo souzeno.

Maminka s malým Martinem, u své nové motorčky

*Jako kluk jsem se
věnoval také bikrosu*

Martin s bratrem

Pak jsem s tátou a bráchou od jisté doby absolvoval snad všechny jejich výjezdy. Hodiny jsem trávil u jejich tréninků a bral si s sebou BMXové kolo a napodoboval jsem jízdu na motorce, a když jsem měl pauzu, tak jsem si stavěl skokánky, na které jsem se rozjížděl co nejrychleji z kopce, abych trochu zažil ten správný adrenalin, prožil to vzrušení, když se vyskočí a pak letí hezky vzduchem.

I doma jsem se neustále motal kolem nich na dvoře, a především pak zcela pochopitelně v dílně. Kalhoty a ruce jsem jako kluk neměl ušpiněné od toho, od čeho je mají ušpiněné jiní prckové, tedy od hlíny či bláta, ale pěkně od oleje a lízátká.

Přišly Vánoce, jak tomu tak každým rokem v prosinci bývá, a mně tehdy bylo teprve sedm let, když se událo cosi převratného. Vánoce pro mě vždy byly malinko jinačí než pro většinu mých kamarádů. Snad pro okolí trochu netradiční, protože já je „slavil“ jaksi dvakrát.

Když jsem byl malý, bavila mě čtyřkolka

S tátou, který se mi hodně věnoval

Sátou

U táty jsme slavili Vánoce pokaždé už odpoledne, u mámy pak buď večer, nebo na druhý den. A tyhle byly výjimečné, na ně už zřejmě nikdy nezapomenu. Nikdy...

Ježíšek měl asi skvělou náladu a musel být v dobrém rozmaru. A já musel být strašně hodný, protože u stromku stálo cosi, co vypadalo už zakryté plachtou hodně „podezřele“ dobře.

„Co to je?“ vyzvídal jsem a snad jsem měl tušení, ale vážně jsem nevěděl, co se pod tou plachtou skrývá.

„To je tvůj dárek,“ šklebil se na mne táta a dělal si legraci: „Houpací koník?“

„Ne...“ – nenechal jsem se nachytat, nedalo mi to a skočil jsem k tomu překvapení a hned z něj strhával tu plachtu, kterou bylo přikryté. Strhnul jsem ji a začal ji muchlat v rukou, a najednou jsem tam stál zaražený, s husí kůží, nevěřícně jsem se díval nejdříve na řídkátka a pak i celou motorku a jediné, na co jsem se zmohl, bylo říct – MOTORKA! A byl jsem z toho úplně vytřeštěný. Ostatní dárky mě v tu chvíli už vůbec nezajímaly. Jenom ta nádherná motorka.

PVěčko osmdesátka.

Moje první motorka

Já měl svou první motorku! Měl jsem takovou radost, že se to nedalo přehlédnout, nakažlivou radost, která dokázala v tu chvíli doslova nadchnout všechny přítomné. Všichni, kteří tam se mnou byli, měli radost taky. Smáli se a radovali a čekali, co udělám. Jak se s tím poperu. Myslím, že jsem je tenkrát nezklamal. Nezaváhal jsem totiž ani na vteřinu. Hned jsem musel se svou novou nablýskanou motorkou vyjet ven.

U domu v nedalekém poli jsme měli postavené takové ty tratě se skoky pro kolo, na kterých jsme se s klukama proháněli.

Na nich jsem taky na svém kole trénoval, jako kdybych byl tušil, že tu motorku jednou od našich, tedy od Ježíška, dostanu. S klukama jsme neustále soutěžili, třeba kdo dál doskočí, nebo kdo je nejobratnější, a samozřejmě kdo bude na trati v cíli jako první, a tedy rychlejší.

Tak na tu naši cyklodráhu jsem zamířil hned se svou novou láskou. Musel jsem si ji bezodkladně vyzkoušet. Když jsem ji vytlačil před barák, nakopl jsem motor, překvapivě se mi to hned povedlo, jako kdybych to už dělal kolikrát, a zamířil rovnou na to pole. Párkrát jsem si projel trať jen tak pomalu, seznamoval jsem se s krásným pocitem z jízdy, a věřte, že to byl jiný pocit než na kole. Na této umělé trati v poli u našeho domu tenkrát doopravdy začala moje závodnická kariéra. Tam se datují moje začátky, moje první jízda na mé první vlastní motorce. Krásný zážitek, na který dodneška moc rád vzpomínám.

Všichni byli zvědaví, vylezli před barák, aby se dívali. A zdá se, že jsem v tu chvíli splnil všechna tátova očekávání, protože od těch Vánoc jsme spolu začali pozvolna trénovat. I když byla naše rodina tou dobou již roztržena, táta s mámou už byli po rozvodu, našli jsme s tátou vždycky nějaký ten čas na společný trénink...

Jenže škola tou dobou musela být stále na prvním místě. Tenkrát jsem od pondělka do pátku bydlel u mámy a od pátku do neděle zas u táty. Takže jsem takhle pendloval od jejich rozchodu dost dlouhou dobu a mezi tím neustálým přesouváním se z místa na místo jsme museli najít čas na naše tréninky. Někdy to nebylo nijak snadné, ale zvládali jsme to. A po několika pátečních a víkendových trénincích, které jsem pod jeho vedením absolvoval, jsem mířil rovnou na juniorské závody, na které mě táta přihlásil. Byl to pro mne možná trochu i strašák, ale taky adrenalinová událost, které jsem se nemohl dočkat. V týdnu jsem se ve škole ani pořádně nedovedl na učení soustředit, jak jsem na to musel neustále myslet. A máma z toho nebyla tenkrát nijak odvázaná. Snažila se mě na jedné straně podpořit, na straně druhé mi ale taky nezapomínala zdůrazňovat to, jak je pro mne, a vlastně pro každého v mém věku, škola moc prospěšná.

Nicméně, nedal jsem se, nenechal jsem se od ježdění odradit. Naopak, každým rokem od těch Vánoc jsem byl se svou motorkou stále častěji a den ode dne, každým týdnem a měsícem jsem se zlepšoval a zlepšoval. Dostávalo se mi, chválabohu, podpory nejen od táty, ale i od bráchy, a jak jsem už říkal, i od mamky. Tedy od obou rodičů. Bez máminy podpory by to tenkrát jaksi ani nešlo.

Od první jízdy na poli u domu to nabralo postupně docela slušný spád. S tátou jsme poctivě trénovali, a já zanedlouho začal dokonce jezdit na závody častěji.

Trénink na první závod

První závod

Svůj první závod jsem jel v mých osmi letech. První opravdový závod.

Konal se v Českých Budějovicích na tamním výstavišti. Závody tam byly součástí programu v rámci celostátní zemědělské výstavy Země živitelka. Byla tam krátká, ale perfektně udělaná superkrosová trať. A hned napoprvé jsem si na ní počínal docela dobře. Myslím, že v té mojí kategorii jsem byl druhý, nebo dokonce snad i první.

Pochopitelně jezdců v ní nebylo nijak moc a byl to ještě takový „dětský“ motokros. Závodili jsme tam spíš pro lidi, kterých se na nás přišlo podívat překvapivě hodně. Vedle seniorského „velkého“ motokrosu jsme v podstatě pro přítomné diváky dělali jen jakousi motokrosovou exhibici.

Mám na to období krásné vzpomínky, protože jsem poprvé mohl vnímat tak mohutné fandění. Sešla se tam doopravdy spousta lidí a všichni nám fandili.

A mě to ihned vtáhlo do té adrenalinem nabitě atmosféry. Ukázalo se, že jsem hodně impulzivní a nebudu toho potřebovat moc k tomu, abych se nechal pořádně „vyhecovat“. Objevila se u mě vlastnost, která se u závodníka cení a která mi zůstala dodnes. Stejně tak, jak mě ta atmosféra dovedla tenkrát pořádně nabudit a nabíjelo mě to fandění davu lidí, je tomu i dnes. Nic se na tom dodnes v podstatě nezměnilo. A když se mi náhodou něco někdy nepovedlo, nenechal jsem se hned tak snadno odradit. I když, nevím, jak by to bylo, kdyby mě k tomu zcela cílevědomě nevedl táta.

První závod – České Budějovice

*Už na mých prvních závodech
mě povzbuzovali diváci*

